Φωτογραφημένη από την Ακροναυπλία, το πρωινό της πρώ της Δευτέρας του φετινού Δεκέμβρη, επτά του μηνός, ανήμερα του αγίου Αμβροσίου κατά πως μας τα λεν οι γραφές, αυτό το κορίτσι που μόλις διακρίνεται να κολυμπά, στο κέντρο της εικόνας, μας δίνει ένα μέτρο ανεμελιάς, ομορφιάς, ένα δείγμα ευτυχίας.

Κάτω από ένα χώρο μαρτυρίου, όπου στοίβαζε πολιτικούς κρατούμενους, μελλοθάνατους, ακόμα εκτελεσμένους μέσα στα κελιά, *«...αυτοί που πάτησαν γυμνόποδοι της τυραννίας τον όφι»* όπως σημείωσε ο Ρίτσος, είναι μόνο ο χρόνος, αυτά τα 50 χρόνια που κύλησαν από τότε που έκλεισε η Ακροναυπλιά, που απαλύνει τις πληγές. Και είναι άλλο ένα

παράδειγμα, του πόσο αλλάζουν κάποια πράγματα σε αυτόν τον τόπο. Πως οι παλιοί στρατώνες γίνονται αποθήκες αντιφρονούντων ψυχών, πως τόποι εκτοπισμού μετατρέπονται σε τουριστικά θέρετρα, πως χτίζονται ξενοδοχεία πάνω σε κρατητήρια, πως μετά από χρόνια αφήνονται σε εγκατάλειψη και πως επιχειρείται η εκποίησή τους. Οι αλλαγές μέσα στο χρόνο, σαρωτικές, σαν να θέλουν να σβήνουν τα βήματα που προηγήθηκαν. Θα έχει ενδιαφέρον, το πως θα σβήσουν τα τωρινά τα βήματα. Πως θα γραφτούν, αυτές οι ιστορίες.

